

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΤΩΝ ΙΑΠΩΝΩΝ.

Η ἐν Ιαπωνίᾳ ἐπικρατοῦσα θρησκεία εἶναι ἡ τοῦ *Ξάκα*, τῆς ὁποίας τὸ ἰσχυρότερον ἐλατήριον δι' ἔθνος χαρακτηῖρος τῶν Ἰαπώνων εἶναι ἡ ἀθανασία ζωῆς εὐτυχεστέρας τῆς παρούσης, τὴν ὁποίαν ἐγγυᾶται εἰς τὴν ἀρετὴν. Ἐντεῦθεν ἡ περιφρόνησις τῆς γῆτινῴ ζωῆς καὶ αἱ ποικίλαι τραγικαὶ σκηναὶ ἀνθρώπων πάσης ἡλικίας ἀμφοτέρων τῶν φύλων, πιστευόντων ὅτι ἡ θυσία τῆς προσκαίρου ζωῆς τῶν εὐαρεστεῖ εἰς τοὺς θεοὺς τῶν, καὶ διὰ τοῦτο τρεχόντων εἰς τὸν θάνατον οὐ μόνον μὲ ψυχρὸν αἷμα, ἀλλὰ καὶ μετὰ πλείστης χαρᾶς.

Σύνθηες εἶναι εἰς τοὺς Ἰάπωνας νὰ δίδωσι προώρως βίαιον τέλος εἰς τὴν ζωὴν τῶν διὰ παντοίων ἀξιοποιῶν μέσων, ἐξ ἀκατανοήτου δεισιδαιμονίας κατεχόμενοι. Οὕτω πολλοὶ ἐπιβαίνουσι εἰς πλοιάρια φορτωμένοι λίθους καὶ ῥίπτουσιν ἑαυτοὺς εἰς τὴν θάλασσαν, ἄλλοι οὕτε λίθους φέρουσιν, οὕτε ῥίπτονται εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ διατρύπῳ τὸ πλοιάριον ἐν ᾧ ἐπιβαίνουσι καὶ βυθίζονται βαθμῶδὸν ὑμνοῦντες τὸν Θεὸν *Κόναρον*, τοῦ ὁποίου ὁ παράδεισος εἶναι, κατ' αὐτοὺς, ἐντὸς τῶν κυμάτων, ἐνῶ πλήθος ἄπειρον ἀπὸ τῶν ὀχθῶν ἐπαίρει μέχρις οὐρανοῦ τὴν καρτεροψυχίαν τῶν καὶ ἐπικαλεῖται τὰς εὐλογίας τῶν. Ἄλλοι ἐκ δεισιδαιμονίας ἐπίσης κλείονται ἐντὸς σενοῦ περιτειχίσματος, μικρὰν μόνον ἀφίνοντες ὀπὴν διὰ ν' ἀναπνέωσι, καὶ ἐκεῖ ἀποθνήσκουσι ἡσυχῶς ἐκ πείνης, πεπεισμένοι ὅτι ὁ *Ξάκας* παραλαμβάνει προσωπικῶς τὴν ψυχὴν τῶν ἄλλοι πάλιν ἀναβαίνουσι εἰς ὑψηλοτάτους βράχους, κάτωθεν τῶν ὁποίων ὑπάρχουσι μεταλλεῖα θείου ἀνδρῆ ῥίπτοντα ἐνίοτε φλόγας, καὶ διαμένουσι δεόμενοι τῶν θεῶν νὰ δεχθῆ τὴν ψυχὴν τῶν, ἕως οὗ παρουσιάζεται ἡ φλόξ, καὶ τότε κλείοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς ῥίπτουσιν ἑαυτοὺς κατὰ τοῦ βεράθρου ἄλλοι πίπτουσιν ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τῶν ἀμαξῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων φέρονται ἐν λιτανείᾳ τὰ εἰδῶλα, καὶ κατασυντρίβονται ἢ ἀποπνίγονται ὑπὸ τὴν πίεσιν τοῦ προσερχομένου εἰς τοὺς ναοὺς πλήθους.

Δὲν εἶναι ὅλοι οἱ Ἰάπωνες εἰς τοιοῦτον βαθμὸν δεισιδαίμονες, ἀλλ' ὅμως τὸ πνεῦμα τῆς μετανοίας εἶναι κοινὸν σχεδὸν εἰς τοὺς πρεσβεύοντας τὸ θρησκευμα τοῦ *Βούδα*. Πλείστοι τῶν εἰδωλολατρῶν τούτων χύνουσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ ὅλου τοῦ σώματος τῶν, ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἄχρι διακοσίων σταμνῶν παγωμένου ὕδατος, χω-

ρὶς νὰ φρικιάσωσιν, (ἀνατριχιάσωσιν) καὶ τοῦτο ἐν δριμυτάτῳ χειμῶν· ἄλλοι ἐπιλαμβάνονται μακρῶν εὐσεβῶν ἀποδημιῶν, ὁδοιποροῦντες μὲ γυμνοὺς πόδας ἐπὶ χαλίκων ὀξέων, διὰ βράτων καὶ ἀκανθῶν, ἐκτιθέμενοι ἀσκεπεῖς εἰς τὸν καύσωνα τοῦ ἡλίου, τὴν βροχὴν καὶ τὸ ψύχος, ἀνέρποντες εἰς τοὺς μᾶλλον ἀποτόμους βράχους, τρέχοντες μὲ ἀκατανόητον ταχύτητα εἰς μέρη, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ δορκὰς καὶ ἡ ἔλαφος δυσκόλως προχωροῦσι καὶ διαγράφοντες τὴν ὁδὸν τῶν διὰ τῶν αἱμάτων τῶν ἄλλοι εὐχονται συνάμα καὶ ἐπικαλοῦνται τοὺς θεοὺς τῶν μυριάκις τῆς ἡμέρας κλίνοντες τὴν κεφαλὴν καὶ κτυπῶντες δι' αὐτῆς τὸ ἔδαφος· ἀλλ' ὅ,τι ὑπερβίνει ὅλα ταῦτα εἶναι ἡ εὐσεβὴς ἀποδημία (χατζιλίκιον) τὴν ὁποίαν κάμνουσι Βόνζοι, καλούμενοι *Δαμαγάροι*, μαθηταὶ τοῦ *Ξάκα*, καὶ οἱ θερμότεροι ὀπαδοὶ τοῦ μιμοῦνται.

Διακόσιοι ὡς ἔγγιστα ἀποδημηταὶ (προσκυνηταὶ) συνερχόμενοι κατ' ἔτος εἰς τὴν πόλιν *Νάραν* κινουῦσιν ἐκεῖθεν καθ' ὠρισμένην ἡμέραν. Ἡ ὁδὸς τὴν ὁποίαν πρόκειται νὰ διατρέξωσιν εἶναι ἐβδομήκοντα καὶ πέντε λευγῶν, ἐπειδὴ δὲ διευθύνονται διὰ λίαν δυσβάτων δασῶν καὶ ἐρήμων ὁδοιποροῦντες γυμνόποδες καὶ φέροντες μεθ' ἑαυτῶν τὴν δι' ὅλην τὴν ὁδοιπορίαν ἀναγκαίαν ὄρυζαν καὶ ὕδωρ δι' ἑκτῶ ἡμέρας, μόλις διατρέχουσι καθ' ἑκάστην λεύγαν μίαν, πολλοὶ δ' ἐξ αὐτῶν ἀποθνήσκουσι κατὰ τὰς πρώτας ἑκτῶ ἡμέρας ἀπὸ τῶν κόπων, καὶ διότι δὲν εὐρίσκεται καθ' ὁδὸν οὔτε σταγῶν ὕδατος.

Εἰς ἀπόστασιν ἑκτῶ λευγῶν ἀπὸ τῆς *Νάρας* ἄρχεται ἡ ἀνωφερὴς ὁδὸς, διὰ τὴν διάβαιναι τῆς ὁποίας ἀπαιτεῖται νὰ ἔχωσιν ὀδηγούς οἱ προσκυνηταί· ὡς τοιοῦτοι δὲ παρουσιάζονται ἄλλοι Βόνζοι ὀδηγοῦντες αὐτοὺς ἄχρι τῆς κόμης *Ὀζάβας*, κειμένης εἰς ἀπόστασιν ἄλλων ἑκτῶ λευγῶν, ἐκεῖ δὲ τοὺς παραδίδουσιν εἰς ἄλλους Βόνζους, γνωστοὺς ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν *Γογούεις*, οἱ ὁποῖοι εἶναι καὶ οἱ διευθυνταὶ τῆς εὐσεβοῦς ἀποδημίας. Πολλὰ λέγονται περὶ τῶν Βόνζων τούτων, τοὺς ὁποίους ὡς καταχθόνια μᾶλλον πνεύματα ἢ ἀνθρώπους παριστῶσιν ὁ χαρακτηρ, ὁ ἦχος τῆς φωνῆς, αἱ κινήσεις καὶ ἡ αὐστηρὰ δίαιτα· ἄλλως τε λέγεται ὅτι ἔχουσι συνεχεῖς συνεντεύξεις μὲ τοὺς δαίμονας, καὶ ἐν τούτοις θεωροῦνται ὡς μυστικοὶ τοῦ *Ξάκα* καὶ ἅγιοι διακεκριμένης τάξεως.

Οἱ Βόνζοι οὗτοι λαμβάνουσιν ἀπερίοριστον ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν προσκυνητῶν, τοὺς ὁποίους ἐκ προοιμίων εἰδοποιοῦσιν ὅτι χρεωστοῦσι νὰ φυλάττωσιν

ἀκριβῶς τὴν νηστείαν, τὴν σιωπὴν καὶ ὅλα τὰ κανονισμένα, μετὰ τὴν εἰδοποίησιν δὲ ταύτην τιμωροῦσι τὸ ἐλάχιστον σφάλμα, κρεμώντες ἀπὸ τὰς χεῖρας τὸν πταίστην εἰς δένδρον καὶ ἀφίνοντες αὐτὸν οὕτως ἐκτεθειμένον ἐν ἐσχάτῃ ἀπελπισίᾳ.

Ἐὰν δὲ διαρκούσης τῆς τιμωρίας ἀποβάλλῃ ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος τὰς δυνάμεις του καὶ δὲν ἠμπορέσῃ νὰ στηριχθῇ, καταπίπτει καὶ κρημνίζομενος ἀπὸ βράχον εἰς βράχον συντρίβεται καὶ ἐκπνέει, χωρὶς οἱ θεαταὶ νὰ τολμῶσι νὰ ἐκφέρωσι τὸ ἐλάχιστον παράπονον· ὁ πατήρ, ὅστις κλαύσει τὸν υἱὸν του οὕτω τιμωρούμενον, ἢ ὁ υἱὸς τὸν πατέρα, ὑποβάλλεται εἰς τὴν αὐτὴν τιμωρίαν.

Κατὰ τὰ μέσα τῆς ὁδοῦ ἀπαντᾶται ἀγρὸς ἐν ᾧ καθίζουσιν οἱ Βόνζοι τοὺς προσκυνητὰς τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένους καὶ τὸ στόμα κεκολλημένον ἐπὶ τῶν γονάτων των, ἐπιβάλλοντες αὐτοῖς νὰ μένωσιν ἐν τοιαύτῃ θέσει ἀκίνητοι ἐπὶ εἴκοσι καὶ τέσσαρας ὥρας, ἐὰν δὲ τις κινηθῇ τυχὸν τιμωρεῖται με βαρεῖς ραβδισμούς· ὁ χρόνος οὗτος τῶν 24 ὥρων εἶναι προσδιωρισμένος διὰ τὴν ἐξέτασιν τῆς συνειδήσεως καὶ τὴν προετοιμασίαν τῆς ἐξομολογήσεως ὅλων τῶν ἀπὸ τῆς τελευταίας εὐσεβοῦς ἀποδημίας ἀμαρτημάτων.

Μετὰ ταῦτα ἐπαναλαμβάνουσιν οἱ προσκυνηταὶ τὴν ἐπίπονον ὁδοιπορίαν των καὶ φθάνουσιν εἰς κύκλον βουνῶν συνεχομένων σχεδὸν καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων ὑψοῦται ἀπτόμοος βράχος, ὑπερέφελος φαινόμενος. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ βράχου τούτου, ἐν ᾗ λήγει ἡ εὐσεβὴς ἀποδημία, ὑπάρχει ἐστημένη μηχανή, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξέρχεται μακρὸς μοχλὸς σιδηροῦς, φέρων κρεμασμένην εἰς τὸ ἄκρον του τρυτάνην εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πλάστιγγας τῆς ὁποίας θέτουσι τοὺς προσκυνητὰς, ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, καὶ εἰς τὴν ἐτέραν ἀναλογὸν ἀντίσταθμον, ὠθοῦσιν ἔπειτα τὸν μοχλὸν ἔξω τῆς μηχανῆς καὶ ὁ προσκυνητὴς εὐρίσκεται οὕτω κρεμᾶμενος ἄνωθεν ἀβύσσου, ἐν αὐτῇ δὲ τῇ θέσει διατελὼν ὑποβάλλεται εἰς ἐξομολόγησιν εἰς ἐπήκοον πάντων. Ἐὰν οἱ Βόνζοι παρατηρήσωσιν ὅτι δὲν ἐξηγεῖται καθαρῶς ἢ προσπαθεῖ νὰ παραμορφώσῃ τὰς πράξεις του, ἐπισειοῦσιν ὀλίγον τὴν στάθμην καὶ ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος κρημνίζεται εἰς τὴν ἀβύσσον, τῆς ὁποίας μόνη ἡ ὕψις ἀρκεῖ νὰ ταράξῃ καὶ αὐτὸν τὸν γενναϊότερον.

Μετὰ τὴν φορικτὴν ταύτην δοκιμασίαν ἐδηγοῦσιν οἱ Βόνζοι τοὺς προσκυνητὰς εἰς τὸν ναὸν τοῦ *Σάκα*, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπάρχει χρυσοῦν ἄγαλμα ἐκτάκτων διαστάσεων καὶ ἕλλα πολλὰ ἀνάγλυφα

τα, ὅπως τῷ προσφέρωσι τὴν λατρείαν των· εἴκοσι καὶ πέντε δὲ ἀκολούθως ἡμέρας σταθμεύοντες ἐπὶ τῶν πέριξ βουνῶν ἀποχαιρετῶσι τοὺς Βόνζους προσφέροντες αὐτοῖς τέσσαρα σκουδα ἕκαστος, καὶ εἰσέρχονται μετ' αὐτῶν εἰς ἄλλον ναὸν, ὅθεν ἐξερχόμενοι πανηγυρίζουσιν εἰς ἐπίδειξιν τῆς χαρᾶς των καὶ ἔπειτα ἐπιστρέφουσιν εἰς τὰς ἰδίας πατρίδας των.

Οἱ Ἰάπωνες πανηγυρίζουσι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δευτέρας Σελήνης ἐορτὴν φοινικὴν μάλλον ἢ θρησκευτικὴν. Ἰππεῖς καλῶς ὠπλισμένοι, ὧν ἕκαστος φέρει ἐπὶ τῶν νώτων του τὸ εἶδωλον τῆς αἰρέσεώς του, μεταβλίνουσιν εἰς εἶδος πλατείας τινος καὶ διαιρούμενοι εἰς ἕλας μάχονται. Ἡ μάχη ἄρχεται διὰ λιθοβολημάτων, κατόπιν διὰ τόξων, λογχῶν καὶ ξιφῶν καὶ τελευτᾷ λυσσώδους. Ἐντεῦθεν δὲ πολλοὶ φονεύονται καὶ πληγώνονται χωρὶς νὰ ἀναμιχθῇ ἡ ἐξουσία οὐδαμῶς.

A. Θ. E.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ο ΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΦΑΛΑΡΙΔΟΣ.

Ὁ μὲν Φάλαρις ἐκεῖνος εἰς τὸ κοῖλον χαλκηλάτου Ταύρου πεπυρακτωμένου ἔκλειε τὰ θύματά του, εἰς τὸν φάρυγγα δὲ ἦσαν ὄργανα ἐνηρμωμένα, ὥστε οἱ δυσθανατοῦντες εἰς τὸν φλογερὸν πυθμένα ἄντι σνεναγμῶν, προῆγον, καὶ ἀντι βρυγμῶν βασιάνου Μέλη τέρποντα τὰ ὦτα τοῦ ἀνηλεοῦς τυράννου.

Καὶ τῶν ποιητῶν ὁμοίαι εἶναι φεῦ! συχνὰ ἡ τύχη. Θέλγουσι τὰς ἀκοάς μας οἱ ἠδυμελεῖς των ἤχοι· Καὶ ἂν ἄγριον Ταρτάρου πῦρ τὰ ἐγκατὰ των καίῃ, Ὅμως τὸ ἀρμονικὸν των στόμα μελωδίας πνέει, Καὶ ὁ στεναγμὸς πολλάκις τῆς ἐσχάτης ἀγωνίας εἰς τὰ χεῖλη των ἐν εἶδει θνήσκει θείας ἀρμονίας.

I. ΚΑΡΑΣΟΥΣΤΑΣ.

ΜΗ ΜΕΛΑΓΧΟΛΕΙ.

Τί ἔχεις, νέα τρυφερά, καὶ τόσον συλλογεῖσαι;
Τίς θλίψις τὴν καρδίαν σου κατέχει καὶ λυπεῖσαι;
Μὴ ὁ βροβᾶς ἀνῆρπασε τὸν νέον σου μνηστῆρα,
Ἐνῶ ἀκόμη ἔσφιγγες τὴν ποθητὴν του χεῖρα,
Κ' εἰς ξένην γῆν φέρει αὐτὸν, εἰς ξένας χώρας ἄλλας,
Μακρὰν, μακρὰν τῆς φίλης του εἰς πόνοισ καὶ εἰς ζῆλας;
Ἐὖ! δὲν ἀρμόζει τὸ ὠχρὸν εἰς νεαρὰν παρθένον!
Ἐὖ! μὴ κρατῆς τὸ πρόσωπον τόσον ἀπληγισμένον!

Τί ἔχεις, κόρη τρυφερά, καὶ τόσον συλλογεῖσαι;
Τίς πόνοισ τὴν καρδίαν σου κατέχει καὶ λυπεῖσαι;
Μὴ φέρῃς εἰς τὸ πνεῦμά σου ἡμέρας σου προτέρας,
Ἡμέρας νέου ἔρωτος, εὐδαίμονας ἡμέρας;
Μὴ παρὰ πάλαι εὐθεῖαναι σοὶ πρὸ του ἔρωτός σου;